SOCIALISTISK ARBEJDERAVIS

– kampagneavis mod ulighed og racisme

[Nummer 366, 28. juni 2018] [Støttepris 20 kr. **Pris 10 kr.**]

WWW.SOCIALISTER.DK

BEKÆMP GHETTOPLANEN OG BURKAFORBUDDET

TEMA: 1968

1968-1975 var ikke først og fremmest et ungdomsoprør, selv om det også var det, men en massiv kapitalisme- og imperialismekritik. Følg med i Socialistisk Arbejderavis' temaserie om 1968 i de kommende udgaver.

Se mere på side 9

Marx 200 år

I år ville Karl Marx være fyldt 200 år. Læs om hvorfor han stadig er relevant i dag.

Se mere på side 9

OK18

Den massive opbakning til de offentlige ansatte kunne have ledt til et langt bedre resultat. Der er brug for en organiseret stemme til at presse fagtoppen næste gang.

Se mere på side 4-5

Hvidvaskede milliarder - straffes med et "fy"

Af Lars Henrik Carlskov

Vi har to forskellige retssystemer: Ét for overklassen og ét for alle os andre. Det ses bl.a. i skandalen om Danske Banks hvidvask af astronomiske summer gennem sin estiske filial. Blandt andet 18 mia. kr. fra det korrupte regime i Aserbajdsjan samt 7 mia. kr. fra den russiske præsident Putins familie og landets efterretningstjeneste FSB. Bankens ansatte har endda hjulpet med at skjule kundernes identitet for myndighederne.

Både i 2013 og 2014 blev banken advaret om ulovligheder, men iværksatte først i september sidste år en undersøgelse. Ifølge. Finanstilsynet har banken i mindst 16 tilfælde brudt reglerne. Alligevel fører det hverken til politianmeldelse eller bøde.

På grund af den negative omtale har Danske Bank dog ofret en af sine direktører, Lars Mørch. Med sig ud af døren får han 15 mio. kr. og kan derfor formentlig lige akkurat holde den værste nød fra døren. De ansvarlige for kriminalitet i milliardklassen går altså fri og forgyldes endda.

Til sammenligning indføres for nylig bl.a. øget kontrol i lufthavne af arbejdsløse, som anklages for socialt bedrageri, hvis de tager på ferie uden at give kommunen besked.

En ekstraordinær præstation, der bør belønnes

Af Lars Henrik Carlskov

Jørgen Mads Clausen er en plaget mand.Han er tvunget i knæ af en nådesløs tilværelse. Knockoutet af en hård og ubarmhjertig skæbne. Tildelt kort af livet, hvor han sad tilbage med sorteper. En brik i det store eksistentielle ludo, der brutalt blev slået hjem. Omstændigheder uden for hans kontrol rottede sig sammen mod ham. De gav ham aldrig en chance. Nu åbner han op om den familietragedie, som ramte hans søskendeflok: De arvede milliarder.

Ikke desto mindre rider tanken om, at formuen havde været større uden arveafgift stadig Danfoss' bestyrelsesformand som en mare. 7. maj lagde Berlingske Business spalter til denne lidelseshistorie. Fortalt af manden selv med al den sociale indignation, det er menneskeligt muligt at mobilisere som milliardær tronende på sit kontor i en zebra-stol og med en udstoppet løve ved sin side (naturligvis alt sammen arvet, som det fremgår af billedteksten).

"Den ulykkelige familie er altid på sin måde ulykkelig", bemærkede Tolstoj i Anna Karenina. Og Jørgen Mads Clausens familie er tilsyneladende ulykkelig på den dér milliardær-i-zebrastol-med-udstoppet-løve-agtige måde.

Han forklarer, at uden arveafgift kan virksomhederne "investere pengene i vækst og beskæftigelse frem for at frygte for, om man må lukke". Med en familieformue på 13,1 mia. kr. og et Danfoss-overskud på 5,1 mia. kr. sidste år (700 mio. højere end året før), må man således forstå, at kampen mod arveafgiften er en desperat handling fra en desperat mand. Drevet helt ud til kanten af systemet.

Det virker derfor småligt grænsende til det ondskabsfulde at påpege (som Arbejderbevægelsens Erhvervsråd har gjort), at flertallet af afdøde danskere (55 %) sidste år efterlod sig gæld eller værdier under bundgrænsen for arveafgift på 289.000 kr.

Kun et menneske blottet for empati kan undgå at blive berørt af Mads Jørgen Clausens hjerteskærende beretning om sit livs jammerdal. Uvægerligt ser man for sit indre blik hans ansigt indsat på et af de malerier af grædende børn, som tidligere prydede væggene i landets hjem.

Og vi skal huske at værdsætte dem, der gør en særlig indsats. Som udviser risikovillighed. Der iværksætter. F.eks. i dette tilfælde egen fødsel ind i en af landets rigeste familier. En ekstraordinær præstation, der bør belønnes med milliarder og forhåbentlig kan tjene som inspiration for andre ambitiøse fostre.

Støt og bliv en del af:

Almen Modstand og Ghettogether

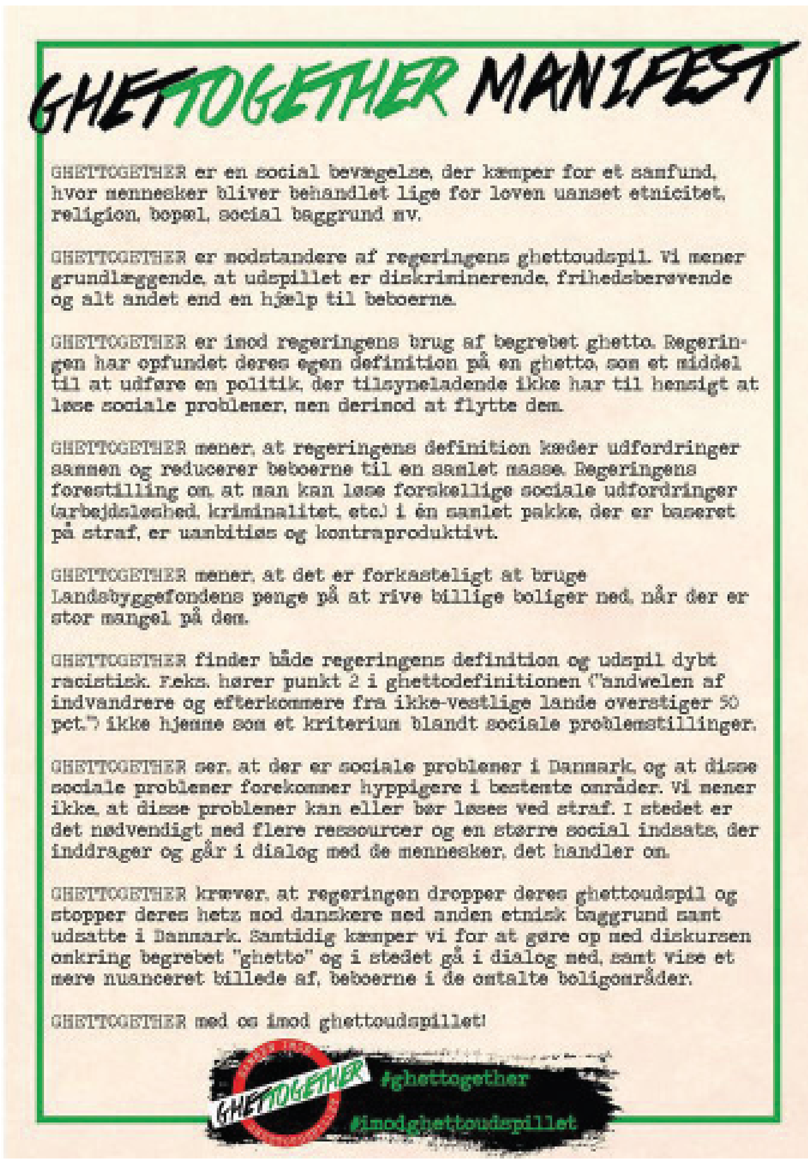

Almen Modstand kampagnen er opstået som reaktion på regeringens lovpakke "Ét Danmark uden parallelsamfund". Gruppen består af beboere fra forskellige boligområder, der har valgt at bruge deres frustration til at organisere sig i håbet om at skabe en folkelig modstand. Almen Modstand vil oplyse og informere, og de vil organisere debat, workshops og protester.

Se mere og tag kontakt:
www.facebook.com/almenmodstand/

"Ghettogether - sammen mod Ghettoudspillet" er et nyt initiativ, startet af en gruppe unge fra Krogerup Højskole. De samler underskrifter, laver debatmøder og forsøger at samle og skabe aktivitet i boligområderne.

Læs mere her på:
www.facebook.com/ghettogether/

GHETTOGETHER MANIFEST

GHETTOGETHER er en social bevægelse, der kæmper for et samfund, hvor mennesker bliver behandlet lige for loven uanset etnicitet, religion, bopæl, social baggrund mv.

GHETTOGETHER er modstandere af regeringens ghettoudspil. Vi mener grundlæggende, at udspillet er diskriminerende, frihedsberøvende og alt andet end en hjælp til beboerne.

GHETTOGETHER er imod regeringens brug af begrebet ghetto. Regeringen har opfundet deres egen definition på en ghetto, som et middel til at udføre en politik, der tilsyneladende ikke har til hensigt at løse sociale problemer, men derimod at flytte dem.

GHETTOGETHER mener, at regeringens definition køder udfordringer sammen og reducerer beboerne til en samlet masse. Regeringens forestilling om, at man kan løse forskellige sociale udfordringer (arbejdsløshed, kriminalitet, etc.) i én samlet pakke, der er baseret på straf, er uambitiøs og kontraproduktivt.

GHETTOGETHER mener, at det er forkasteligt at bruge Landsbyggefondens penge på at rive billige boliger ned, når der er stor mangel på dem.

GHETTOGETHER finder både regeringens definition og udspil dybt racistisk. F.eks. hører punkt 2 i ghettodefinitionen ("andelen af indvandrere og efterkommere fra ikke-vestlige lande overstiger 50 pct.") ikke hjemme som et kriterium blandt sociale problemstillinger.

GHETTOGETHER ser, at der er sociale problemer i Danmark, og at disse sociale problemer forekommer hyppigere i bestemte områder. Vi mener ikke, at disse problemer kan eller bør løses ved straf. I stedet er det nødvendigt med flere ressourcer og en større social indsats, der inddrager og går i dialog med de mennesker, det handler om.

GHETTOGETHER kræver, at regeringen dropper deres ghettoudspil og stopper deres hetz mod danskere med anden etnisk baggrund samt udsatte i Danmark. Samtidig kæmper vi for at gøre op med diskursen omkring begrebet "ghetto" og i stedet gå i dialog med, samt vise et mere nuanceret billede af, beboerne i de omtalte boligområder.

GHETTOGETHER med os imod ghettoudspillet!

#ghettogether
#imodghettoudspillet

Det mener vi

Solidaritet er stadig nøglen til forandring - selvom OK18 ikke kom i mål

OK 18 havde potentialet til at forandre det politiske landskab markant. Men fagtoppen turde ikke tage en konflikt for de offentlige ansattes helt rimelige og fair krav. Og den faglige venstrefløj omkring Enhedslisten og Dagbladet Arbejderen ville ikke udfordre fagtoppen.

Frygten for et regeringsindgreb, der ville stille de offentlige ansatte ringere, var et udbredt argument. Men det beror på en totalt fejllæsning af styrkeforholdet. Løhde og Løkkes havde et klart ønske om til at at angribe de offentlige ansatte. Men et regeringsindgreb, så tæt på et folketingsvalg, ville være politisk selvmord for Socialdemokratiet og Dansk Folkeparti, der i så fald skulle lægge stemmer til indgrebet.

Med over 75 procent opbakning til de offentlige ansattes krav i befolkningen, ville en storkonflikt have styrket en voksende bevægelse og presset alle de offentlige arbejdsgivere til at give flere indrømmelser og sikret lærere og undervisere en arbejdstidsaftale.

At sammenligningen med regeringsindgrebet i 2013 holder ikke. I 2013 stod lærerne alene, hvorimod alle offentlige ansatte stod sammen via Solidaritetspagten i 2018. Resultatet blev, at fagtoppen viste en vej ud for Løhde og Løkke, som heller ikke ønskede en konflikt. Lærere og undervisere blev ofret og står stadig uden en arbejdstidsaftale.

Nye angreb på velfærden og de offentlige ansatte

Så snart OK 18 var stemt igennem, iværksatte regeringen næste række af planlagte angreb på velfærden og arbejderklassen. Kommuneaftalen og Regionsaftalen betyder fortsatte forringelser af velfærden og følger regeringens 2025 plan. Dernæst blæste Løhde til kamp mod offentlige ansattes sygefravær. Og endelig udsendte regeringen en ny kommissions rapport om fremtidens overenskomster i den offentlige sektor.

"Ghettopakken" og flere "asylbremse" love

Dernæst blev der sat turbo på de fleste beslutninger i regeringens "ghettopakke". Den er både et racistisk og diskriminerende angreb på "ikke vestlige indvandrede" og et større asocialt angreb på hele den almene boligsektor og lejernes opsparing i Landsbyggefonden, der kommer til at betale milliarder for planen. Byrådet i Århus har været hurtige til at udmønte "ghettopakken" og på brutal vis stillet mange i en usikker situation. Igen har S og denne gang desværre også SF købt de falske præmisser om ghettoer og parallelsamfund. Men også at en bestemt andel af "ikke-vestlige indvandrere og efterkommere" i sig selv er en trussel mod samfundet, som staten skal gribe ind overfor.

Samtidig fortsætter regeringen sine stramninger overfor flygtninge og asylansøger. Burkaforbuddet blev vedtaget. Den arbejder på højtryk for at "skaffe sig af med" uledsagede flygtningebørn fra Afghanistan og andre asylansøgere ved at sende dem ud af landet.

Solidaritet og modstand fra neden

Heldigvis er der også modstand. Derfor er aktionsgrupperne "Ghettogether", "Almen modstand – forsvar beboerdemokratiet" og "Nej til flere nedrivninger i Århus Vest" yderst vigtige. Der er tale om almindelige mennesker, der organiserer flere omkring sig imod politikernes asociale og diskriminerende planer. Også de mange forskellige antiracistiske netværk, som den 20. juni på FN´s internationale flygtningedag protesterede mod dansk flygtningepolitik er vigtige.

Socialistisk Arbejderavis opfordrer alle sine læsere til at blive aktive i kampen mod "ghettopakken" mod racisme og diskrimination. Det er solidariteten mellem mennesker, hvor vi bor, arbejder og uddanner os, som er grundlaget for en fælles kamp for et åbent, lige og socialt retfærdigt samfund.

UDGIVET af Internationale Socialister, ADRESSE: Internationale Socialister / ISU, Dronningensgade 34, 1420 KBH K KONTO Nr.: 5342-0357669 MAIL: saa@socialister.dk WEB: www.socialister.dk TRYK: OTM OPLAG: 900 stk. ANSVARSHAVENDE REDAKTØR: Anders Bæk Simonsen Red. afsluttet den 25. juni 2018 ISSN 1600-2687

Muslimhetzen raser

Foto: Johan Wessman, CC BY 3.0

Torsdag den 31. maj blev det omdiskuterede og kontroversielle tildækningsforbud vedtaget i Folketinget, med effekt fra den 1. august. Den nye lov er bedre kendt som "burkaforbuddet" fordi målet med maskeringsforbuddet er tildækkede muslimske kvinder.

Af Sigurd Sejer Skov

Forbuddet er indført af den nuværende borgerlige regering, som underligt nok ser stort på de liberale frihedsværdier. Forbuddet havde stor opbakning i folketinget med Socialdemokratiet, Dansk Folkeparti, Venstre og De Konservative i spidsen. Enkelte fra Liberal Alliance stemte også for, men partiet stod primært i opposition sammen med resten til venstre for Socialdemokratiet.

At forbuddet er ren islam hetz er ikke svært at se, hvis man kigger lidt nærmere på nogle af de centrale argumenter bag vedtagelsen. Bl.a at ja-stemmerne mener, at de tildækkede kvinder er ofre for kvindeundertrykkelse.

Til det må man spørge som Joachim B. Olsen gjorde: "Ideen om at kriminalisere nogen, man mener er ofre, forstår jeg ikke helt." Hvis selv Joachim B. Olsen kan fremhæve paradokset i det, må enhver socialdemokrat da også kunne se det?

Tildækningsforbuddet gælder ikke hvis maskeringen "tjener et anerkendelsesværdigt formål." Hvad der er et anerkendelsesværdigt formål, er i sig selv et temmelig ideologisk bestemt spørgsmål. Den lovmæssige frase har den effekt, at maskeringsforbuddet i effekt kommer til at ramme tildækkede muslimske kvinder.

Man kan undres over hvorfor, der skal sidde en lille gruppe politikere og kontrollere hvilken slags påklædning en lille del af befolkning må benytte. Faktisk omhandler det ikke mere end ca. 250 kvinder på landsplan, som bærer burka, hvor 60-80 er etnisk danske konvertitter. Den statistik kan dårligt gøres til et samfundsproblem i sig selv.

Muslimhetzen raser - magthaverne vinder

Tildækningsforbuddet er bare det nyeste initiativ i en efterhånden lang række af fremmedfjendsk og islam-hetzende politik, som forsøger at fjerne fokus fra en social skæv politik, ved at udpege minoriteter og gøre dem til syndebukke for alverdens dårligdom.

For eksempel er det værd i den sammenhæng, at tage notits af, at frokostpausen ikke var vigtig nok til, at staten med Sophie Løhde i spidsen, ville betale for den under OK18 forhandlingerne. Men blot en lille måned efter skaber Inger Støjberg ramaskrig over, at buschaufførerne faster under ramadanen.

Meget tyder på, at det for langt størstedelen af de burka-bærende er det kvindernes eget valg, at gå tildækket. f.eks. har Ayesha Haleem fået ordlyd i medierne, hvor hun giver indtryk af, at det først er med forbuddet, at hun føler sig undertrykt. Hun sagde bl.a. til DR: "Mange tror, at mænd tvinger os til at gå i niqab eller burka. Det er helt forkert. Hvis jeg blev tvunget til det, ville jeg ikke have den på, når jeg ikke var sammen med min mand."

Debatten der gælder

Islam hetzen bliver brugt til, at aflede debatten fra at handle om skattely, stigende ulighed, udhulning af den offentlige sektor, krig osv.

Del og hersk strategien er ligeså effektiv som den er oldgammel. Så længe muslimer, flygtninge og østeuropæiske arbejdere med succes gøres til almindelige menneskers fjender, kan vi ikke udfordre den menneskefjendske nedskæringspolitik.

Formår vi at gøre krav på vores langt bedre velfærd vil vi kunne slås, og vinde velfærden tilbage sammen med vores muslimske kollegaer eller studiekammerater.

Uden massestrejker og kritik af fagtoppen kan vi ikke vinde

Denne artikel diskuterer, hvorfor den fantastiske solidaritets-pagt ikke kunne vinde slaget om OK18.

Af Hans Erik Madsen

Konklusionen er, at fagtoppens svigtede nok engang, og arbejderklassens stærkeste våben - strejken – ikke blev brugt.

Men konklusionen er desværre også, at venstrefløjens politik var en del af problemet. Venstrefløjens opbakning bag fagtoppen var katastrofal. Fremfor at kritisere fagtoppens brud på solidaritetspagten blev delforligene kaldt "genialt", og frem for at argumentere offensivt for, at kun en storstrejke kunne vinde blev konklusionen, at "Vi fik, hvad vi kom efter, uden en eneste strejkedag."

OK18 har været et lærestykke i, hvilken politisk styrke en samlet arbejderklasse har, når den står sammen.

Desværre blev OK18 kun "Vi var så tæt på" og ikke "Det var året hvor fagbevægelsen kom tilbage som en kraft i samfundet" som enhedslisten medlem og lærer Johan Elkjær omtalte det.

Fagtoppens forræderi – de hjalp Løkke og Mette ud af en knibe

Fagtoppen gik ikke hele vejen – de reviderede solidaritetspagten til kun at omfatte lønspørgsmålet som konflikt-grundlag (uden at spørge medlemmerne!), og med delforligene blev lærerne forladt alene tilbage på perronen!

Hvorfor stod fagtoppen ikke fast og sagde: Vi tager storkonflikten? I en situation hvor opbakningen bag de offentlige ansattes krav og kamp steg og steg.

Var fagtoppen i den situation bange for et regeringsindgreb og en sejr til arbejdsgiverne? Næppe; Løkkes regering stod utrolig svagt parlamentarisk. Og Socialdemokratiet var om noget det parti, der ikke ville have en storkonflikt og et indgreb af den enkle grund, at de ville blive tvunget til at vælge side – mod eller med de offentlige ansatte.

Med et folketingsvalg indenfor det næste år frygtede de gamle magt-partier på Christiansborg en valg-katastrofe.

Så regeringen og socialdemokratiet stod med ekstremt dårlige kort på hånden under forligsforhandlingerne. De ville (næsten) for enhver pris undgå en konflikt! Og den eneste kraft, som kunne redde dem ud af kniben, var nok engang fagbureaukratiet.

I et samspil med forligskvinden, LO-toppen og de faglige topledere blev delforliget på det regionale område strikket sammen, og hermed var solidaritets-pagten brudt, fordi kompromiset med arbejdsgiverne var, at der ikke blev rokket et komma ved lov 409, som beskrevet i Politiken d. 4. maj.

"Vi sover med støvlerne på" – fagtoppens to ansigter

Fagtoppen havde under OK18 fra dag ét kontrol over medlemmerne. Solidaritetspagten var fagtoppens opfindelse. Medlemmer skulle bruges som en hær af støtter til deres forhandlere. En faglig variant til det vi kender fra det parlamentariske system – stemmekvæg.

Men trods alt med synlige og vigtige demonstrationer, flyer uddelinger og forligsdemoerne. Solidaritetspagten skabte selvtillid og håb på arbejdspladserne. Men der blev aldrig løsnet et skud – punktstrejker og faglige møder i arbejdstiden blev aldrig brugt under OK18. Og fagtoppen var aldrig reelt indstillet på at bruge storstrejken som et våben.

Fagbureaukratiet er et særligt socialt lag mellem arbejdsgiverne og arbejderklassen. De er arbejderklassens "politikere/ forhandlere" over for arbejdsgiverne. Klassesamarbejdet er fagtoppens professions ideologi. De ønsker reelt set ikke et opgør med kapitalismе.

Fagbureaukratiet har to ansigter: at holde skansen over for arbejdsgiverne og kontrollere arbejderklassen. Kontrollen over arbejderklassen handler især om, at forhindre brugen af strejkevåbnet. Fagtoppen må balancere mellem presset fra hhv. arbejdere og arbejdsgivere, som vil skifte.

Under OK18 var presset på fagtoppen især voldsomt fra medlemmerne. "Nok er nok"! Fagtoppen var nødt til at skrue op for en skarp retorik – "Vi sover med støvlerne på – vi er klar til kamp" for at bevare medlemmernes opbakning. Men samtidig skulle de også passe på ikke at mobilisere medlemmerne alt for meget. Og her kommer "faren" i en massestrejke ind.

Massestrejken – vejen til forsvar og forandring af bevidstheden

Hvorfor er både fagtoppen og arbejdsgiverne så bange for strejker.

Igen kan marxistisk teori åbne op for en forståelse. Marx fokuserede meget på strejker og fagforeningers betydning. Både som et middel til at øge arbejderklassens levevilkår, men faktisk først og fremmest for at øge deres klassebevidsthed og klasseorganisering.

Og her en aktuelt skarp analyse af, hvorfor fagtoppen var bange for strejker:

" Fagbevægelsens top er bange for, hvad der kan ske, når først strejkerne ruller. Bange for medlemmernes kampgejst og for befolkningens massive opbakning, der kan betyde fagtoppens tab af kontrol og politisk marginalisering ved en konfrontation med regeringen (som i 1985). I hvert fald Sosserne i fagtoppens forhandlingsledelse arbejder på højtryk bag facaderne på at splitte de offentligt ansatte og omgå musketereden." (Adam Johansen, lektor, medlem af Ø 29.marts i facebookgruppen "Bak op om de offentlige ansatte").

Både fagtoppen og arbejdsgiverne tænker klassebevidst og ved derfor også, at organisering og kamp åbner op for, at arbejdere oplever deres egen styrke, når de kæmper og står sammen og hermed kan blive en trussel for begge parter.

De ved også alt om, at historisk er de store resultater ifht. levevilkår og reformer kommet som et resultat af omfattende strejker, som arbejdsgiverne og fagtoppen ikke har kunne kontrollere, men netop forsøgt at inddæmme ved at give indrømmelser. I bogen Den sidste Danmarkshistorie skriver historiker og højre-socialdemokrat Søren Mørch:

"Velfærdsstaten er ikke indrettet for at være flink ved de fattige, men for at undgå social uro, klassekamp og borgerkrig. Hvor mange penge det er rimeligt at bruge på den sociale sektor, bliver bestemt af, hvor meget uro de dominerende samfundsgrupper er villige til at acceptere".

Kritikken af venstrefløjen under OK18

"Vi holdt ud, vi holdt sammen og vi vandt!", "Vi fik, hvad vi kom efter, uden en eneste strejkedag, nemlig fuldt stop for politikernes og de offentlige arbejdsgiveres frontalangreb på vores løn- og arbejdsvilkår" og "De seneste dages forløb har vist, at det var en genistreg, da Dennis Kristensen som chefforhandler for LO-gruppen skabte det gennembrud, som ingen andre ville." er alle citater fra Jan Hobys blog på avisen.dk d. 29. april.

Jan Hoby (næstformand i LFS og medlem af Enhedslisten) var en af de absolutte frontfigurer med masser af initiativ og gode analyser inden solidaritetspagten blev brudt af fagtoppen. I starten af forløbet argumenterede Jan Hoby for konfliktperspektivet, men endte op med ovenstående forståelse, som er en tro kopi af fagtoppens fortælling.

Men også Enhedslistens Lærernetværk udfordrede ikke fagtoppens fortælling, selvom de i netværket anbefalede et "nej":

"Mobiliseringen og sammenholdet er vores vigtigste sejr" og "Havde vi stået skulder ved skulder, fra top til bund, helt til det sidste, var lærerne måske også kommet i mål." Udtalelser vedtaget af Enhedslistens Faglige Landsudvalg d. 5. maj.

Denne vurdering befinder sig i en drømmeverden, fordi Enhedslisten faglige udvalg ikke med et ord forholder sig til fagtoppens rolle eller spørgsmålet om strejkevåbnet.

Enhedslisten tager heller ikke stilling til, om de vil opfordre til ja eller nej. Og det fortæller, at der også i liste Ø er uenighed. Jamen så læg holdningerne frem. Endeligt fortæller det også, at liste Øs fagforeningsbureaukrater reelt styrer listens politik på det faglige område.

Læren af OK18

I 2-3 måneder så vi under OK18 hvilken styrke en samlet arbejderklasse har. Den styrke og det sammenhold skal videreudvikles af os græsrødder. Solidaritetspagten skal have nyt liv, og nu er der allerede diskussionen blandt faglige aktivister på det private område om, at deres næste overenskomst skal mødes med en solidaritets-pagt imellem disse forbund.

Men læren af OK18 er samtidig, at vi ikke kan vinde, hvis vi blot er passive støtter til vores forhandlere. Og det gælder uanset om det er ved indgåelsen af en ny overenskomst på landsplan eller en lokalaftale eller en tvist på vores arbejdspladser. Vi skal om nødvendigt bruge vores stærkeste våben – strejken og solidariteten fra og med andre arbejdere.

Fra musketér-ed til solidaritetspagt

Af Lene Junker

Forud for OK 18 lagde både de statslige, regionale og kommunale arbejdsgivere offensivt ud med krav om løntilbageholdenhed, afskaffelse af betalte spisepauser og fastholdelse af gældende "arbejdstidsregler" for lærere og undervisere. Det stod meget klart, at arbejdsgiverne også denne gang havde lagt en fælles slagplan for OK 18.

Som modtræk indgik alle offentlige ansattes faglige organisationer en musketér-ed. Den sikrede, at ingen startede forhandlinger før der var reelle forhandlinger om lærernes arbejdstid. Det vakte stor begejstring blandt lærerne, da Anders Bondo i starten af januar på medlemsmøder landet over, fortalte om musketér-edens tilblivelse.

Den 22. januar meddelte Anders Bondo, at der nu var reelle forhandlinger om arbejdstiden med KL, hvorefter musketér-eden blev ophævet, og alle forhandlinger gik i gang. Men forhandlingerne kom alligevel ingen vegne og 1. marts fortsatte de i Forligsinstitutionen.

De offentlige ansattes tre fælles krav blev diskuteret overalt, de fik momentum, blev populære og samlede støtte fra 70% af befolkningen. Solidariteten bredte sig fra toppen af fagbevægelsen ned til medlemmerne og længere ud til hele befolkningen.

Fronterne skærpes

I starten af marts varsler de faglige organisationer strejkevarsel for 60.000 ansatte. Det trumfer arbejdsgiverne en uge senere ved at lockoute 440.000 ansatte. Banen bliver kridtet op til storkonflikt.

Historiens største tillidsrepræsentant-møde den 22. marts samler 10.000 offentlige ansatte. Herfra udvikler solidaritets-pagten sig med rivende hast. (Foto med kravene) Selv med udsigten til storkonflikt fortsætter den folkelige opbakning til de offentlige ansatte, fordi de tre krav opfattes som rimelige og retfærdige.

De ser, at hele den offentlige sektor smuldrer, mens et fåtal får skattelettelser. En del private arbejdspladser og fagforeninger støtter op og deltager i demonstrationerne. Og regeringen kører lav profil, da den ikke er sikker på et flertal for et regeringsindgreb, så kort tid før et valg.

De offentlige ansatte bliver nu synlige via demonstrationer i mange byer, via "Skulder ved Skulder" morgen aktioner og via facebookgruppen: "Bak op om de offentlige ansatte", som i løbet af få dage får 200.000 medlemmer. Senere udvikler fanevagter foran Forligsinstitutionen sig til farverige demonstrationer døgnet rundt.

Den slumrende solidaritet blev vækket til live

"Vores undersøgelse slår fast, at flertallet af lønmodtagere ser fagforeninger som nødvendige for at varetage deres interesser. Solidaritet betyder meget for dem, og de erklærer sig parate til at støtte andre faggrupper i deres ønsker om bedre arbejdsforhold", siger Emmett Caraker til ugebrevet A4. Han arbejder på forskningsprojektet "Arbejdsliv og Politik i lønmodtagerperspektiv" som Center for Arbejdsmarkedsforskning på Aalborg Universitet har stået i spidsen for siden 1992.

Ofte har solidaritet og fællesskab svære kår og bliver dømt helt ude som noget, der udtrykker en forældet tankegang og slet ikke matcher nutidens globale setup. Men når der skabes rum og mulighed for at udfolde solidariteten, så blomstrer den. Det er jo første gang i historien, at offentlige ansatte har stået sammen i ord og handling.

Arbejdsgivere i defensiven og forsøger at splitte sammenholdet

Solidariteten i toppen af fagbevægelsen holdt ikke hele vejen og sikrede ikke "En løsning for alle". Solidariteten blev aldrig anvendt i sin stærkeste og bredeste form - en storkonflikt, som arbejdsgiverne måtte bære hovedansvaret for via deres massive lockout. Solidaritets-pagtens potentiale blev slet ikke udnyttet, og vi stod ikke "Skulder ved Skulder" om "En løsning for alle"

Ser man tilbage på hele forløbet, er det meget tydeligt, at arbejdsgiverne på et meget tidligt tidspunkt gjorde det klart, at de ikke ville forhandle en arbejdstidsaftale. Da de reelt var presset i defensiven, benyttede de det gamle magthaver-redskab: Del og hersk.

Derfor måtte de give sig på lønnen, lokke med særlige puljer og åbne op for at få spisepausen skrevet ind i overenskomsten og undgå storkonflikten. Det lykkedes da LO-forbundene indgik et delforlig.

Solidaritetspagten er kommet for at blive.

Musketér-eden i toppen af fagbevægelsen skabte rum for en solidaritet og fælles kamp blandt alle offentlige ansatte, trængte arbejdsgiverne i defensiven og skabte synlige resultater her og nu. Den skal vi bygge videre på gennem fortsat fælles aktivitet og synlighed til hverdag på vores arbejdspladser, i kommunerne og på landsplan.

OK18: Fagtoppen svigtede - vi kunne have vundet meget mere

Af Hans Erik Madsen, timelærer, DM, Anders Bæk Simonsen, gymnasielærer, GL, Konni Nørlem, lærer, DLF, Lene Junker, lærer, DLF, Jesper Juul Mikkelsen, gademedarbejder, LFS, Jens Andersen, ungdomsklubmedarbejder, BUPL og Charlie Lywood. Alle medlemmer af Internationale Socialister.

Resultatet ved OK-18 afstemningen var forventeligt – det store flertal af medlemmer indenfor det offentlige købte fagtoppens fortælling om det bedst opnåelige resultat – det de havde forhandlet på plads. OK-18 resultatet har afværget mange af arbejdsgivernes angreb, dog mod delvis egenbetaling af frokostpausen.

Lønudviklingen sikrer reallønnen, men heller ikke ret meget mere. Men lærernes arbejdstid blev solgt. Når resultatet er gjort op og vejet, så er det vigtigt at huske, at grunden til at fagbevægelsen denne gang kunne stoppe arbejdsgivernes nye forsøg på angreb ene og alene skyldes solidaritetspagten. Ok-18 forløbet markerer med den omfattende solidaritet og musketered et historisk nybrud, som skabte entusiasme og tro på, at nu er det fagbevægelsen tur til at vinde.

Nej stemmer

Der var nej stemmer i alle forbund , og i DLF endte afstemningen med at tre ud af fire stemte ja, og hver fjerde nej. Men som opinionsmålinger og debatten også har vist, så er det resultat ikke udtryk for opbakning bag lov 409, men udtryk for afmagt og en vurdering hos flertallet af lærerne om at de ikke kunne vinde en konflikt alene op mod sommerferien.

Toppen i DLF med Anders Bonde i spidsen tolker det derhen, at det var opbakning til deres forhandlings linje og deres vurdering af, at det bedst mulige resultat var nedsættelsen af en kommission. Også fordi toppen i DLF efterfølgende havde gjort det klart, at de ikke kunne få opbakning hos de øvrige forbund til at gå i konflikt for arbejdstiden.

Det på trods af at alle troede solidaritetspagten omfattede alle de tre krav, ikke kun løn spørgsmålet. Men den virkelige historie bag afstemningsresultatet taler fagtoppen ikke om. Det var nemlig dem selv, som startede solidaritetspagten, fordi det store flertal af de offentlige ansatte sagde "Nok er nok". Men også at de selv lukkede solidaritetspagten ned og indgik et kompromis med arbejdsgiverne. Et kompromis, hvor de solgte lærernes krav om en arbejdstidsaftale for en arbejdstidskommission.

Hvorfor gjorde fagtoppen det?

Fordi de hellere ville indgå et kompromis med arbejdsgiverne end bruge det magtmiddel som arbejderklassen har – storstrejken. De hader storstrejken fordi den viser, at det fagtoppen ikke kan ved forhandlingsbordet, kan arbejderklassen selv, når storstrejken ruller.

Den styrke rummer for fagtoppen samtidig faren for at de mister kontrollen over situationen og ikke mindst deres egne medlemmer. Og hermed i sidste ende at de mister deres taburetter og de kasketter, de har på.

Arbejdsgiverne var ovenud tilfredse med hjælpen fra fagtoppen – for hvad pokker skulle regeringen og KL have gjort, hvis 5-600.000 offentlige ansatte var i strejke eller lockout, og mange flere måske ville have tilsluttet sig storstrejken. Gribe ind? Ville det have stoppet strejkerne? Måske, måske ikke?

Men de gamle magtpartier ville uden tvivl ved det næste valg komme til at bløde med massiv stemmetab. For storstrejkers fællesskab og oplevelse af egen styrke flytter for alvor holdninger og værdier. Vi kunne have vundet hvis solidaritetspagten var blevet fastholdt, og storstrejken iværksat.

Så enkelt en lære kan vi drage af OK-18, hvor vi i nogle fantastiske uger så hvad sammenhold kan udløse af aktivitet og håb. Men vi kan også drage den meget enkle lære, igen igen, at fagtoppen altid vil forsøge at undgå at gå hele vejen. At de altid vil forsøge at indgå kompromisser med arbejdsgiverne fremfor at bruge vores stærkeste våben fuldt ud: solidariteten og storstrejken.

Hvad gør vi nu?

Vi skal fremfor alt fastholde solidaritetspagten og tage skridt til på arbejdspladserne at støtte hinanden på tværs af faggrupper. Vi skal forsøge at opbygge soldaritetspagten gennem netværk på tværs af arbejdspladser lokalt og gerne landsdækkende. Inden for DLF er det allervigtigste lige nu, at lærerne samles på tværs af forskellig stemmeafgivning, fordi lærerne kun gennem lokalt sammenhold i kommunerne og på de enkelte skoler kan kæmpe bedre lokalaftaler igennem.

Det er kun gennem solidariteten på tværs af skolerne og opbakning fra andre offentlige ansatte, at forbedringer kan komme. Samtidig må alle os, som er utilfredse med den dialogsøgende linje i DLFs fagtop rejse debatten lokalt og regionalt og arbejde for at DLF bliver en fagforening, der er villig til at bruge konfliktvåbnet over for arbejdsgiverne.

"Der er en mur uden mursten for mennesker, der kæmper for at blive integreret"

Socialistisk Arbejderavis har talt med Kim Jørstad, som er aktiv i Link Kerteminde. Link er en forening, som i 16 år har arbejdet for at støtte og integrere flygtninge i Kerteminde.

Af Lene Junker

SAA: *Hvor lang tid har du selv været aktiv i LINK og hvor stor er jeres forening?*

Kim: LINK, Lettelse af Integration af Nydanske i Kerteminde-området, blev startet i 2002 af fremsynede mennesker, der kunne se, at der lå en særlig opgave i at hjælpe flygtninge og indvandrere med at falde til i det danske samfund. Var det i dag, havde foreningen nok heddet Venligboerne Kerteminde.

Jeg kom med i 2006. Jeg havde længe været partipolitisk aktiv og havde lyst til at arbejde praktisk med integration. Den lyst har jeg bestemt fået tilgodeset.

Kerteminde er en lille by med omkring 6000 indbyggere, og Link har omkring 400 medlemmer, hvoraf cirka halvdelen er flygtninge eller indvandrere.

SAA: *Hvordan støtter I de enkelte flygtninge? Og hvilke aktiviteter har I?*

Kim: Jeg synes faktisk, at vi kommer hele vejen rundt. Grundlæggende handler det om hjælp til ansøgninger om familiesammenføring, pas, opholdskort, forlængelse af opholdstilladelse, permanent opholdstilladelse, statsborgerskab etc. Men også om hjælp til at forstå brevene fra det offentlige, hjælp til at skaffe cykler, vaskemaskiner, tørretumblere, kontakt til sundhedsvæsenet, forsikringsselskaber, Udbetaling Danmark, Udlændingestyrelsen, Flygtningenævnet, kommunen, SKAT og alle de andre væsener, der befolker en flygtnings liv.

Sideløbende har vi sociale aktiviteter, der skal hjælpe flygtninge til at få et netværk blandt danskere og andre flygtninge. Vi har kino-aftener i den lokale biograf, vi har sammenkomster i forbindelse med ferier som jul og påske og sommerferie. Fra tid til anden har vi også udflugter, fx til Den fynske Landsby. Vi har sommerlejr for danskere og flygtninge.

I de senere år har vores indsats fået mere fokus på økonomisk rådgivning. Og hjælp til at finde arbejde. Mange er ekstremt pressede økonomisk, og de trygler os om arbejde. Vi kan bruge vores egne netværk, og vi kan skrive ansøgninger og CV'er, men mere kan vi desværre ikke.

SAA: *Hvordan ser indbyggerne i Kerteminde Kommune på jeres arbejde? Får I støtte fra kommunen, foreninger eller andre?*

Kim: Jeg møder næsten kun positive tilkendegivelser. Folk respekterer vores arbejde, og vi får mange moralske klap på skuldrene. Egentlig er jeg positivt overrasket over folks holdninger, som slet ikke stemmer overens med Christiansborgs sorte snak.

Foreninger som Lions Club og Soroptimisterne har støttet os ved flere lejligheder. Også folkekirken har vist interesse, og de hjælper nogle gange udvalgte familier til ferieophold eller lignende. Fra kommunen får vi, efter ansøgning, støtte via paragraf 18 til frivilligt socialt arbejde og fra Folkeoplysningsudvalget.

SAA: *I dag bliver flygtninge diskrimineret i lovgivningen? Hvornår er det startet, og på hvilke måder bliver der diskrimineret?*

Kim: Det kan være svært for flygtninge at forstå, at man er stavnsbundet til sin bosætningskommune de første tre år, men generelt gør lovgiverne jo meget for at sige, at diverse stramninger rammer indfødte danskere ligeså hårdt som nydanskere.

Diskriminationen ligger i, at det rammer de nye med fuld styrke. Når du skærer i børnepenge til dem, der har ikke boet i landet i mindst seks år, så rammer det selvfølgelig de etniske minoriteter hårdest.

Der er nok heller ikke mange indfødte på integrationsydelse, og når regeringen som en tyv om natten skærer i ydelsen, så går det selvfølgelig kun ud over nytilkommere.

SAA: *Du har tidligere talt om en usynlig mur, som et billede på, hvor vanskeligt det er for flygtninge at lykkes med et liv i Danmark. Hvad mener du med det?*

Kim: Hvis du vil have besøg af din syge mor eller moster fra Syrien, er det umuligt. Danske myndigheder har ikke officielt blacklistet en række muslimske lande, som Donald Trump gjorde det, men det er umuligt som syrer at få visum til Danmark.

Jeg og mange andre har rystet på hovedet over Donald Trumps forslag om en mur mod Mexico. Men jeg oplever, at vildt mange love og regler, der konstant forandres, er en mur uden mursten for de mennesker, der er her og kæmper for at blive integreret. Støjberg foreslår måske ikke en mur. Det er mere sofistikeret, når hun glæder sig over stramning nummer 77, der gør det bare lidt sværere at være ny i Danmark.

Det er blevet både sværere og dyrere at få permanent opholdstilladelse for ikke at snakke om statsborgerskab.

Link samarbejder med lokale kræfter i Kerteminde, I deltager i FN-dagen mod racisme og diskrimination i Odense og i det nye landsdækkende samarbejde mellem flygtningevenner og antiracister i Danmark.

SAA: *Tænker du, at der er basis for at bygge en landsdækkende og folkelig bevægelse? Og hvad mener du er de næste skridt, vi skal tage?*

Kim: Der er i hvert fald basis for en landsdækkende organisation, når man ser på, at vi allerede har flygtninge-venlige organisationer i snart sagt enhver kommune med respekt for sig selv. Vi er tusinder, og man kan sige, at vi er en folkebevægelse, men vi mangler en fælles stemme.

Netværksmøder i Århus og Odense har været de første forsigtige skridt på vejen.

I næste omgang tænker jeg, at vi skal gøre en alvorlig indsats for at skabe kontakt til de mange foreninger, der ikke har hørt om initiativet endnu. Vi skal samles mange flere for at vise, at der er et andet Danmark.

Måske er der nogle steder en tilbageholdenhed i forhold til at være mere aktivistiske end fx Dansk Flygtningehjælp, men der er et åbenlyst behov for, at vi træder i karakter og bliver synlige.

Derfor havde Marx ret

Foto: Ruben Gustav, CC BY-ND 2.0

Er Marx stadig relevant i dag? Havde han ret i sine analyser af kapitalismen? Og hvordan kan vi bruge Marx i dag? Dette er nogle af de spørgsmål denne artikel vil berøre.

Af Nis Hejlskov

I år er det 200 år siden, at Karl Marx blev født. Marx var en tysk tænker og filosof, men han var også politisk aktiv i både Tyskland, Frankrig og England. Denne del af Marx' liv ignoreres dog ofte både blandt intellektuelle marxister og kritikere af Marx, men, som filmen Den Unge Marx (tidligere anmeldt i SAA) har vist os, var Marx i høj grad også politisk aktiv i sin samtid.

Udover at analysere hvordan kapitalens love konstant skaber kriser for kapitalismen, skrev Marx også om social forandring, og hvordan revolutioner kan opstå. Han engagerede sig i og var medstifter af den Første Internationale i 1864, som forsøgte at samle arbejdere på tværs af det europæiske kontinent. Vi kan lære meget af Marx omkring kapitalismens natur, arbejderklassens rolle og nødvendigheden af international organisering.

Kapitalismen er ikke historiens endestation

Efter Sovjetunionens fald i 1989 var nogle borgerlige tænkere af den overbevisning, at nu havde de liberale markedsdemokratier vist sig som den endegyldige afslutning på et århundredes kamp mellem de "store" ideologier. Efter finanskrisen i 2008 blev tesen om "historiens afslutning" dog trukket i land. Det blev tydeligt for alle, at kapitalismen bestemt ikke er historiens afslutning.

Siden da er interessen for Marx og marxistiske analyser af vores verden og samfund kun blevet større. Denne interesse er voksende både på universiteter, blandt økonomer, aktivister, medier og i den brede arbejderklasse generelt. Marx' havde ikke svar på alt (ingen har), men hans ideer har forandret den verden vi lever i, og den måde vi forstår os selv i relation til andre.

Kapitalismen skaber konflikt

Marx kritiserer kapitalismen som ét samlet system, som roden til mange af de problemer, vi som civilisationer står over for: sult, fattigdom, racisme, ulighed, fremmedgørelse, undertrykkelse, krig osv.

Marx viste os bl.a., at kapitalismen har indre modsætninger, som bunder i et dialektisk forhold mellem arbejde og kapital; lønarbejderes interesser står i modsætning til virksomhedsejeres og aktionærers, som konstant ønsker (og er presset til) at skabe mere profit.

Vi udbyttes altså som arbejderklasse, og vores kamp for højere løn og/eller bedre vilkår vil derfor konflikte med kapitalisternes evige stræben efter højere profit. Historien har vist os, at denne interne modsætning ikke kan løses ved hjælp af fredelige midler. Selv i en dansk velfærdsstat, hvor kompromisset mellem arbejdstagere og arbejdsgivere synes at favorisere begge parter ved hjælp af høje lønninger og effektiv produktion, lurer konflikten konstant under overfladen. Denne relation mellem arbejde og kapital har ikke ændret sig væsentligt på de mere end 150 år, der er gået, fra Marx skrev første bind til Kapitalen. Kapitalismen skaber stadig konflikt mellem klasserne i samfundet.

Vi bør (og kan) ændre verden

Et af de mest kendte citater af Marx er: "Filosofferne har kun fortolket verden, hvad det gælder om er at forandre den". Det er denne logik, som adskiller Marx (og marxismen) fra andre store tænkere og teoretikere. Marx insisterede på, at historien skabes gennem klassekamp.

Med andre ord skaber, opretholder og forandrer vi den verden, vi lever i, gennem kampen for vores klasses interesser. Selvom vi skaber og forandrer samfundet, gør vi det dog ikke under betingelser, vi selv har valgt. Gang på gang bekræfter historiske begivenheder denne tese.

Da millioner af mennesker gik på gaden i 2011 i forskellige arabiske lande, blev det tydeligt, hvordan arbejderklassen (flertallet) kan skabe forandring ved at vælte diktatorer, kræve demokratiske valg og frihed. Samtidig blev det tydeligt, at masserne ikke kunne tage kontrol uden at møde modstand fra de gamle samfundsstrukturer og imperialistiske kræfter i form af USA, Saudi-Arabien, Israel, Rusland osv.

Marx havde ret i, at vi bør og kan forandre verden, men han var bestemt ikke blind for de store udfordringer forbundet hertil.

International organisering af arbejderklassen

Hvis man er enig i Marx' samfundsanalyser generelt og dermed kan se behovet for radikal forandring i form af et brud med kapitalismen, så bliver det næste spørgsmål hurtigt; hvordan?

Heldigvis gav Marx os nogle hints i forhold til, hvordan kapitalismen kan overkommes. Senere har marxister som især Lenin, men også Trotskij, Rosa Luxemburg mfl., udbygget vores forståelse for, hvordan vi bedst organiserer os i revolutionære situationer.

Hvem har det største potentiale til at forandre kapitalismen? Marx skrev, at kapitalismen skaber sin egen banemand i form af arbejderklassen; i og med at kapitalismen udvikler sig, skaber den samtidig en stor ny gruppe af mennesker (lønarbejdere), der har potentiale til at organisere sig kollektivt.

Da det under kapitalismen er frivilligt at sælge sin arbejdskraft, har denne gruppe også magten til at sætte en kæp i det kapitalistiske hjul ved at nægte at arbejde. Denne organisering kalder vi strejke. Strejker er vores bedste våben, fordi det rammer virksomhedsejere og aktionærer på deres livsgrundlag; profitskabelse.

Kigger vi på arbejderklassen globalt set, så har den aldrig været større end i 2018. Flere og flere flytter fra land til by, og det betyder bl.a., at arbejdere er tættere på hinanden fysisk, og derfor objektivt set burde have nemmere ved at organisere sig. Samtidig har den teknologiske og digitale udvikling givet os forbedrede muligheder til at kommunikere og forbinde vores kampe internationalt.

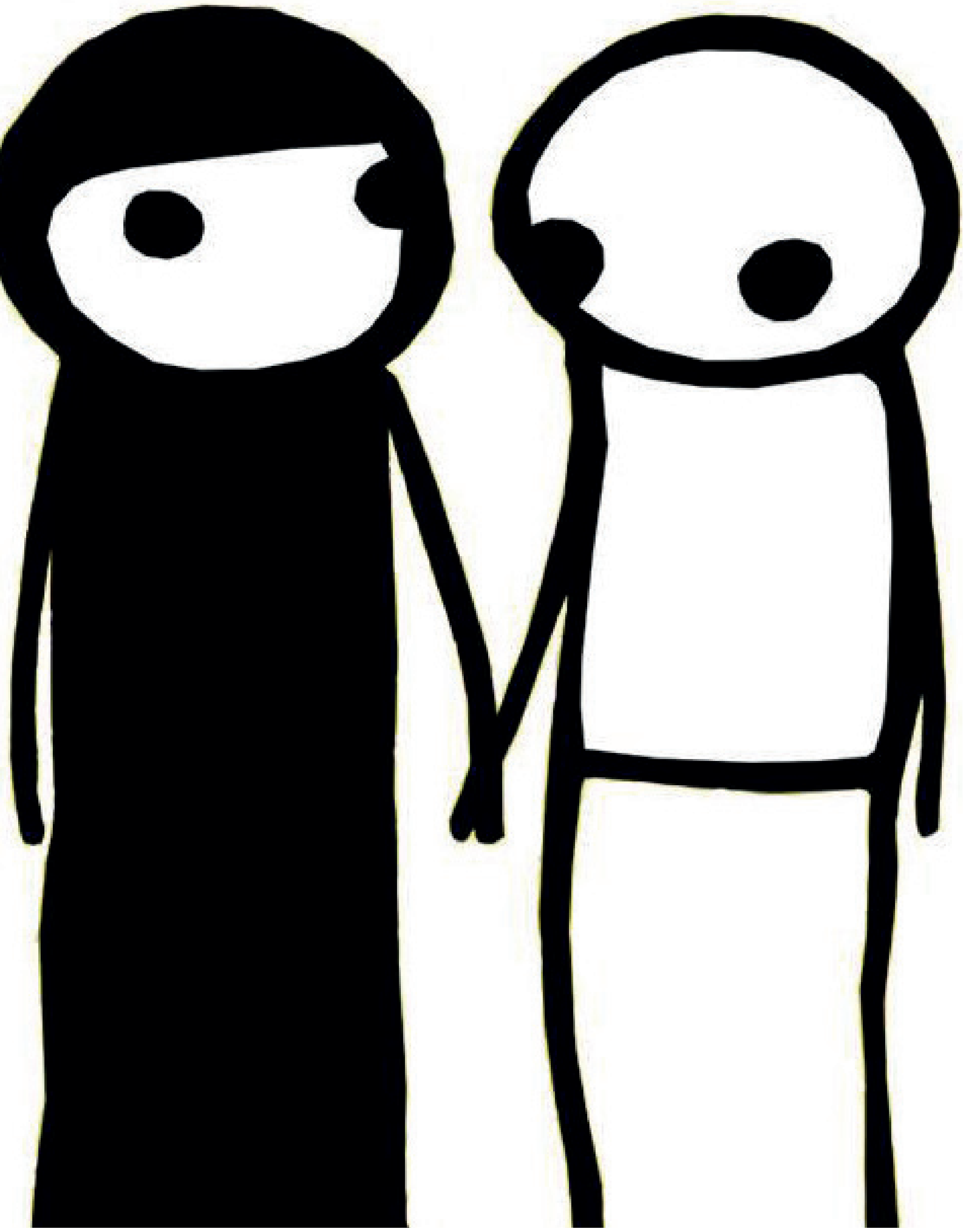
Nogle vil indvende, at arbejdets karakter har ændret sig markant, men det ændrer ikke på udbytnings-relationen mellem os, der er tvunget til at sælge vores arbejdskraft og de, som lever af andres arbejde. Med andre ord, de sociale relationer under kapitalismen er stadigvæk bestemt ud fra vores relation til produktionsmidlerne.

Arbejderklassen har de bedste forudsætninger for at skabe forandringer og overvinde kapitalismen, men hvordan organiserer man arbejderklassen. For Marx var det afgørende, at arbejderklassen er international, og derfor må organiseringen af arbejdere også være international. Det er svært at påvise, at Marx havde ret i dette, men vi kan til gengæld kigge på nogle af de historiske forsøg på at organisere og tage ved lære (Rusland 1917, Kina 1949, Cuba 1959, Chile 1970, Polen 1980, Venezuela 1998, Bolivia 2005, Egypten 2011 osv.).

Overordnet set kan man sige, at revolutionære processer der begrænser sig til nationalstater har trange kår i en global kapitalistisk verden. Rusland 1917 er stadigvæk det bedste eksempel, hvor man forsøgte – og havde potentialet til – at sprede revolutionen til andre lande.

Marx viste os vejen – både i teori og praksis –, men vi har stadig til gode at se en international socialistisk bevægelse, der har styrken til at forbinde og organisere proletarer i alle verdens lande!

Solidaritet - ikke splittelse

Højrefløjen stormer frem i Europa – gør modstand

Højrefløjs-regeringer i Europa gennemtrumfer racistiske stramninger mod muslimer, migranter og flygtninge.

Oversat fra Socialist Worker af Anna Wolf

I Østrig har koalitionen af de konservative og Frihedspartiet (FPÖ) lukket syv moskeer i begyndelsen af juni – og de arbejder nu for deportationsordrer for 40 imamer.

Den konservative kansler, Sebastian Kurz, siger: ”Parallelsamfund, politiseret islam eller radikale tendenser har intet at gøre i vores land.”

Det var ment som en racistisk trussel rettet mod alle de 600.000 muslimske indbyggere i Østrig. Og slaget kommer side om side med planer om at forbyde muslimske piger at bære hijab på nogle skoler.

En nøglefigur bag de islamofobiske stramninger er det fascistiske Frihedspartis indenrigsminister, Herbert Kickl.

Grundlaget for FPÖ’s opstigning til magten blev skabt af den foregående koalition af konservative og socialdemokrater.

Den gav racistisk spillerum ved at gøre migranter og muslimer til syndebukke i kølvandet på flygtningekrisen.

Nedlukning af moskeer og deportationen af imamer er tilladt under en lov fra 2015. Den siger, at religiøse organisationer skal have et ”fundamentalt positivt syn på Østrigs stat og samfund”.

Imens var over 600 flygtninge fanget i Middelhavet midt i juni.

Redning

Den nye italienske højrefløjsregering nægtede at lade et NGO-drevet redningsskib gå i havn. Efterfølgende har den spanske stats premierministerkontor sagt, at det vil tillade skibet at lægge til i Valencia.

Det er del af en bredere kampagne for deportation af migranter søsat af koalitionen af den populistiske Femstjernebevægelse og det racistiske Lega. Truslen om udvisning hænger over hovederne på de omtrent 500.000 udokumenterede migranter, der bor i Italien.

Vicepremierminister og Lega-formand, Matteo Salvini, formanede migranter om at være ”klar til at pakke jeres tasker” i begyndelsen af juni.

”Det er ikke nok at reducere antallet af folk, der ankommer,” sagde han. ”Vi må øge udvisningerne”.

Salvini forsvarede de racistiske stramninger ved at sige, at andre lande også lukker deres grænser.

Og han kritiserede EU’s Dublin-forordning, der betyder, at flygtninge skal søge asyl i det første land, de kommer ind i.

Men EU er ikke nogen flygtningeven eller en barriere mod racisme. Omtrent 60 mennesker druknede ud for den tunesiske kyst i begyndelsen af juni, da deres båd kæntrede.

Det var en isnende påmindelse om, hvordan EU’s Fort Europa-politik har omdannet Middelhavet til en massegrav.

Østrigske Kurz står til at skulle overtage EU-præsidentskabet i juli og har signaleret, at han vil skubbe indvandringspolitikken længere mod højre.

Antiracister må opbygge en opposition til deres egne magthaveres og EU’s massive stramninger – og kæmpe for at åbne grænserne og lade flygtninge komme ind. At slå igen mod det yderste højre betyder også at gøre modstand mod den statsracisme, der normaliserer dem.

Interview

1968 "Det var som om verden var ved at forandre sig fundamentalt"

Socialistisk Arbejderavis har talt med Lars Hutters, mangeårig aktivist på venstrefløjen, om hans erfaringer fra 1968.

Af Charlie Lywood

Lars Hutters er pensioneret afdelingslæge. Han deltog i forreste række i studenteroprøret i kampen mod professorvældet og for en demokratisk universitetsstyrelseslov. Han deltog og var initiativtager til mange aktioner bl. a. Saga-demonstrationerne, "De Studerendes Vietnamaktion", Kejsergade- og verdensbankdemonstrationerne. Og var aktiv i solidaritetsarbejde for Kirunastrejkerne (1969-70) og strejker 1970-71.

SAA: *Hvad betød året 1968 for dig?*

Lars: 1968 var ikke bare et studenteroprør, det var også et kulturelt oprør med masser af ny musik. Man sprængte rammerne og eksperimenterede. Nye boformer, som kollektiver,sprang op. Ændringerne var altomfattende.

Det var et ikonisk år. Der er begivenheder i historien som skaber bølger, som påvirker verden både nationalt og internationalt. Den Franske revolution i 1789 er et eksempel. 1968 var sådan et år. Et meget intenst og politisk år. Tet-offensiven i Vietnam i februar. Maj-oprøret i Frankrig påvirkede bevægelsen i Danmark meget.

Jeg kan huske, at jeg var med i Østerbro-afdelingen af Venstresocialisterne (VS). Vi studerede Lenin og revolutionen og hans april-teser fordi vi troede revolution var nær. 29. august gik Sovjet ind i Tjekkoslovakiet.

Jeg tog initiativ til en demonstration med røde faner foran den sovjetiske ambassade. Det var som om verden var ved at forandre sig fundamentalt.

SAA: *Hvad ville du fremhæve som de væsentligste træk ved 1968?*

Lars: Det der var det unikke i 1968 var, at vi gjorde det i fællesskab. Ikke individuelle heltedåde, men sammen skabte vi tingene. I foråret 1968 var vi mange som oplevede et magisk øjeblik hvor ting faktisk hang sammen. Verden hang sammen.

Kampen mod professorvældet, Vietnam-krigen, kampen mod stalinisme i Østeuropa, borgerretsbevægelsen i USA hang sammen, som en fælles kamp mod et magtsystem vi ville forandre. Og det vi oplevede var, at intet var umuligt. Hvis vi stod sammen kunne vi ændre systemet.

Der skete fantastiske spring i folks bevidsthed – nærmest fra den ene dag til den anden. Vi orienterede os internationalt, og opdagede, at vi stod for det samme. Forandring af det gamle magtsystem.

SAA: Kan du sige lidt om studenternes kamp i 1968, som du var en del af?

Studenteroprøret i Danmark startede den 21. marts, da de psykologistuderende krævede, at de fik 50 % af pladserne i de styrende organer på universiteterne incl. oprettelse af studienævn. I ugerne efter arrangeredes debatter hvor, blandt andet de medicinstuderende, som jeg, blev inviteret til at deltage. Her var en meget militant stemning.

"Vi kan godt ændre systemet" blev der råbt og understreget. Da forhandlinger om 50 % repræsentation af de studerende trak ud til midt i april valgte de psykologistuderende at besætte deres institut på Frue Plads og barrikadere sig derinde.

Jeg var medlem af medicinerrådet og tog initiativ til en demonstration den 23. april fra Nørre Allé til Frue Plads. Studerende fra medicin, matnat, kemi, fysik og geografi deltog. Det var en overvældende succes med 5 - 10.000 deltagere. Samarbejdet mellem de valgte til studenterrådene og udenomsparlamentariske aktivister skabte dynamikken i studenteroprøret.

SAA: *Hvordan fik i kravet om 50 % medbestemmelse igennem?*

Lars: I efteråret 1968 havde vi stadigvæk ikke fået kravet om 50 % repræsentation i et kommende studienævn igennem på medicinstudiet. Derfor måtte vi tage skrappere metoder i brug. Da vi hørte at der skulle være et møde i forhandlingsudvalget med 5 professor og 5 unge forsker så troppede vi op til mødet med 10 studerende! De smed os ikke ud, så vi forhandlede videre.

Så er vi fremme ved april 1969.
Der var stadig kun 2 studerende i fakultetets styrende organ, mens der var 40 professorer. Til næste møde mødte vi op med 40 studerende og da 20 professorer var ankommet til mødet så blokerede vi indgangen til Nørre Alle. Så kunne de ikke holde mødet.

Jeg blev efterfølgende kaldt til møde af den nye dekan Dyre Trolle. Han mente, at jeg ikke havde de almindelige studerendes opbakning til vores metoder. Vi aftalte at holde et møde for at afprøve hvem der havde ret.

Der var så mange, der kom til mødet, at man blev nødt til at inddrage et tilstødende lokale. Der blev argumenteret fra begge sider og det endte med en afstemning, som gav enstemmigt opbakning til vores kampagne og metoder. Det åbnede op for, at fortalerne for at ændre universitetsloven og demokratisere den, bl.a. rektor Mogens Fog blev meget nemmere efter dette massemøde.

SAA: *Forholdt studenterne sig til andet end deres egen verden?*

Lars: Ja, i høj grad! I efteråret 1969 stiftede vi De studerendes Vietnam Aktion. Vi fulgte opfordringen fra de studerende i USA til at lave sit-ins, d. 15. oktober og 15. november, som var en aktionsform, som blev brugt over hele verden. Sit-in'en d. 15. oktober var en stor succes. Det skete på næsten samtlige fakulteter på Københavns Universitet. Her blev Vietnam-krigen debatteret en hel dag mens undervisningen var suspenderet. Da vi planlagde den næste sit-in blev mødet afbrudt af en studerende som fortalte, at man havde opdaget Forsvarets Efterretningstjenestes (PETs) "lytte-central" i Kejsergade (i en kælder under Asiatisk Institut og dermed på Københavns Universitets matrikel).

Vi lavede straks et døgnvagts blokade af kælderen. Vi opretholdt den i flere dage. En aften var vi sultne og lod en mand tilbage imens vi gik ud for at få noget mad. Imens vi var ved at bestille, kom han løbende, og sagde, at to biler var kørte ind i gården, så vi røg straks tilbage uden mad og genetablerede blokaden. Politiet kom derefter og arresterede flere af os. Rektor Mogens Fog kom og fik os ud af brummen. Og der blev Kejsergade godt og grundigt afsløret.

SAA: *Har 1968 haft en bærende betydning?*

Lars:For det første, betød kombinationen af modstand fra bevægelsen i USA og internationalt, og nederlag på slagmarken, at USA måtte trække sig ud i 1975. Men bevægelsen i 1968 viste, at ved at stå sammen kunne man ændre tingene, som dog senere er blevet rullet tilbage. Borgerskabet blev trængt.

Men desværre fik de samlet sig, fordi vi ikke kunne sætte det afgørende stød ind, og har siden 70'erne haft held til at rulle mange af de forbedringer, der skete dengang, tilbage. Vi fik dem kun til låns. Men jeg er optimistisk omkring om det kommer til at ske igen. Der kan komme en omfattende krise i løbet af 5 år. Og denne gang skal vi føre det til ende.

Maj '68 markering i Odense

Foruden vores egen Jørgen Lund, som tegnede de store linier over hele oprørs-året, talte også den lokale Leif Søndergaard. Leif er lektor emeritus i litteraturhistorie på SDU. Her kommer et resumé af oplægget.

Af Lene Junker

Leif var øjenvidne til begivenhederne i Paris 68, fordi han og en belgisk kammerat tog den på stop til Paris. De boede privat hos en familie, som kraftigt advarede dem mod at gå ud i gaderne, især om aftenen. Den advarsel så de dog stort på.

Trods imponerende økonomiske nøgletal i Frankrig, så var der stadig høj arbejdsløshed og mange lavtlønnede. Og trods en voldsom stigning i antallet af studerende på universiteterne, så var undervisningssystemet stift og stillestående.

Studerende og arbejdere kæmpede sammen

Det blev studenterne, som startede oprøret. Men i løbet af kort tid gik arbejderklassen med, og den hidtil største strejkebevægelse på 9 millioner arbejdere buldrede derudaf. Fagforeningerne havde få medlemmer, og de faglige ledere var skeptiske over for studenterne. Så strejkebevægelsen blev organiseret nedefra på de enkelte arbejdspladser. Det første tilbud om klækkelige lønstigninger blev afvist, og strejkerne fortsatte.

Præsident De Gaulle blev skræmt og forsvandt fra offentligheden. Det viste sig senere, at han havde opsøgt de franske elitetropper for at sikre sig deres støtte til at slå oprøret ned militært, hvis det skulle blive nødvendigt. Sidst i juni blev der udskrevet valg, som højrefløjen vandt. Måske fordi man skulle være 21 for at kunne stemme.

Social revolution

Leif opsummerer Frankrig 1968 som en succes for den sociale revolution, men ikke for den politiske revolution.

Oprøret i 68 skete på baggrund af en række ophobede konflikter, som eksploderede samtidigt.

Senere startede Leif på Aarhus Universitet på litteraturhistorie. Hurtigt var han med til at danne en gruppe af "kritiske litteraturstuderende" Deres Manifest kom ud i en dobbelt kronik i Dagbladet Information, og senere blev de en del af de mange "Fagkritiske Fronter", som anskuede deres fag ud fra en marxistisk synsvinkel og forandrede fagenes indhold til at "tjene arbejderklassen" og ikke "borgerskabet"

Studenterne på Aarhus besatte rektors kontor og krævede studenterdemokrati, og de fik tilkæmpet sig en del indrømmelser.

To strømninger

Der var to hovedstrømninger i 68 oprøret: Blomsterbørnene og de politiske. Leif blev medlem af Venstresocialisterne (VS) i 1972 og var senere med til at danne Kommunistisk Forbund (KF) i 1973, som senere gik ind i VS igen.

I Danmark havde oprøret i 1968 betydning for den senere dannelse af " Nej til atomkraft" bevægelsen, som jo forhindrede, at der blev bygget A-kraftværker i Danmark. Miljøbevægelsen, kvindefrigørelsen og den seksuelle frigørelse blev også boosted af ånden fra 68. Det samme er tilfældet med kollektivbevægelsen og de langt friere omgangsformer.

I dag som i 68 findes der også en række ophobede konflikter i samfundet. Spørgsmål er hvornår og hvordan disse konflikter bliver udløst. Man skal dog ikke kigge efter et nyt 68, men efter et nyt oprør.

Mangfoldighed og antiracisme

Skal vi kæmpe for mangfoldighed eller mod racisme? Det spørgsmål – altså hvordan vi skal definere os som aktivister og bevægelse - bliver lige nu diskuteret af aktivister på tværs af landet.

Af Alexander Lassithiotakis

Umiddelbart kan det synes som et lidt ligegyldigt spørgsmål om ord. Men der ligger der nogle reelle politiske forskelle bag ordene. Man kan argumentere for, at mangfoldighed er bredere og mere rummeligt end antiracisme, er positivt defineret og rummer modstanden mod racismen implicit. Alligevel er vi mange, som mener, at ordene mod racisme er helt afgørende at få med – og hvorfor så det?

Et godt argument rent sprogligt og meningsskabende er at definere os som for mangfoldighed, fordi vi hermed definerer os selv positivt, frem for det sprogligt negative mod racisme.

Samme overvejelse har vi haft i Mangfoldige Stemmer Mod Racisme i København.

Vi er samlet på tværs af forskellige øvrige holdninger og er enige om, at vi sammen skal skabe aktivitet på tværs af disse holdninger imod racisme.

Når vi bruger ordet mangfoldighed i vores navn som det første, er det netop for at begynde med positivt indhold – og desuden at give plads til vores uenigheder.

Vi behøver ikke at være enige i alt – vi er enige om det centrale, at vi ønsker mangfoldig modstand mod racisme, og herunder kan vi sagtens leve med andre uenigheder som en naturlig selvfølge. Heldigvis, kan man sige, for ellers var vi jo ikke udtryk for en bred bevægelse. Også derfor er ordet mangfoldighed godt.

Ingen mangfoldighed uden antiracisme

Det er bare ikke nok. Ordene mod racisme eller antiracisme, eller hvordan vi nu formulerer det – er afgørende at få med. For det første er det en præcisering af, hvad mangfoldighed går ud på i praksis – og for det andet rejser det en nødvendig diskussion.

Et modargument man ofte hører, er, at det negative skræmmer folk væk. Man kan dog simpelt sige, at hvis det skræmmer folk i dagens Danmark at være imod racisme, så er der næppe tale om politiske kræfter, vi kan eller vil arbejde sammen med.

Racisme finder sted på mange planer i vores samfund. Fra hverdagsracisme, stigmatisering, etnisk profilering til den politisk motiverede, for bare at ridse spektret op. Den politiske racisme er blevet stadigt mere dominerende i den offentlige debat i de senere år og forstærker i øvrigt racismen på de andre planer.

Med DF's fremgang og den politiske midtes forsøg på at vride stemmer ved at kopiere eller overgå denne politik, er racismen generelt – og særligt i form af islamofobi – blevet stueren. Fra Helle Thorning som frikadellekriger, diverse stramninger af både sociale ydelser og flygtninges rettigheder til ghettoudspil og Støjbergs symbolpolitiske ramadan-udtalelser.

Racismen er den centrale logik, som ligger bag det hele. Hvis vi vil udfordre den, er det ikke nok at gå ind for en abstrakt ufarlig mangfoldighed. Vi skal også være imod racisme. Med vores navn og identifikation skal vi tilkendegive det - og rejse netop denne diskussion i den offentlige debat. Derfor begge dele - Ingen mangfoldighed uden antiracisme.

Israel-Palæstina: Hvordan stoppes blodbadet?

Den 30. marts markerede palæstinenserne "land day". Opgøret mellem de palæstinensiske krav og den Israelske overmagt resulterede atter en gang i et palæstinensisk blodbad.

Af Sigurd Sejer Skov

Men hvad skal der til, før den tilsyneladende endeløse konflikt får en slutning?

Konflikten har sin oprindelse i oprettelsen af staten Israel i 1948, som var gennemført af FN. Den beslutning kunne FN tage, fordi Det britiske Imperium på papiret ejede Palæstina fra kolonitiden og derfor kunne give det væk.

Palæstina - et fængsel

Siden konfliktens start i midten af det 20. århundrede, er forholdene for palæstinenserne kun blevet værre. Palæstina bliver omtalt som verdens største fængsel. Specielt Gaza passer i denne sammenligning, fordi Gazas landegrænser mellem Israel og Egypten (tidligere besætter af gazastriben) er svært bevogtede, samt at søvejen er blokeret af Israelsk kystvagt.

Ud over Gazastriben er Vestbredden i princippet palæstinensisk, men Vestbredden er besat af Israelsk militær, og det estimeres at ca. 60 % af vestbredden er bosat af Israelere. Gazastriben og Vestbredden har hver deres palæstinensiske autoritet, men fælles for dem begge er, at de er underlagt Israels terror. Siden 1946 er op imod en million palæstinensere blevet fordrevet fra deres land, og tallet øges stadig.

Protesterne slås ned med hård hånd

"Land day" er blevet en mærkedag for det palæstinensiske folk, fordi det markerer årsdagen for den palæstinensiske masseprotest den 30. marts i 1976, som primært var koncentreret i seks palæstinensiske byer. Protesten i 76 var ikke blot en modstand mod Israelsk ekspropriering af tusindvis af tønder palæstinensisk land, men også en protest mod selve udslettelses-politikken, som er en del af koloniseringen. Under disse protester blev seks demonstranter dræbt og hundredvis sårede.

Den systematiske massakre af palæstinensere har været på højt blus de seneste år, men 2018 har været særligt blodigt. Da man markerede Land day i år, demonstrerede man langs grænsen mellem Gaza og Israel, som er trukket op med et stort hegn. Det endte i et sandt blodbad. 17 palæstinensere blev dræbt og mere end 1400 blev sårede, da militæret skød med skarpt på fredelig demonstranter.

Efterfølgende har begivenheder såsom flytningen af den amerikanske ambassade fra Tel Aviv til Jerusalem skabt store protester og dermed voldsomme reaktioner fra de Israelske autoriteter. Da man protesterede mod ambassade-flytningen den 14, maj, benyttede Israel atter engang hård vold mod Gazas befolkning. Gazas sundhedsministerium har udmeldt, at der inden for et tidsrum på 24 timer blev dræbt 60 og såret 2771 palæstinensere.

I sit mål om undertrykkelse af palæstinenserne benytter den Israelske hær skarpe skud, tåregas og ildbomber. De hårde midler har i perioden mellem den 30. marts til den 16. maj myrdet 110 og såret mere end 12700 palæstinensere.

Israel - USA's ven i mellemøsten

Udover at mange våben tilhørende de Israelske autoriteter er amerikanske, modtager Israel jævnligt store pengesummer fra vesten, primært USA. i 2016 bevilligede Barack Obama den nette sum på 270 milliarder kr. i militær-assistance til Israel over de næste 10 år

Til gengæld modtager USA bl.a. information fra den Israelske efterretningstjeneste. Ydermere reinvesterer Israel enorme summer i amerikansk produceret militærmateriel, som er en af USA's største industrier.

Selve historien er med til at give Israel en legitimitet, de aldrig har fortjent. Lige fra at Israel blev funderet på baggrund af en FN resolution, hvor Storbritannien gav land væk, som ikke var deres til at begynde med, til at Israel stadig den dag i dag nyder godt af fordelen ved deres rolle som vestens satellit i regionen.

Forhandling og to-statsløsning?

Israels rolle i mellemøsten betyder, at de får legitimitet fra USA, Rusland og EU (men også Saudi-Arabien, Egypten og Tyrkiet har indgået aftaler med Israel). Derfor kan Israel-Palæstina konflikten ikke løses lokalt. Den illusion indberegner nemlig ikke eksistensen af Israel som et imperialistisk foretagende.

Mange taler om en to stats løsning, hvor Israel og palæstina skulle kunne eksisterer side om side. Historien har dog vist, at Israel så godt som aldrig gør indrømmelser, og det behøver de heller ikke, så længe de har opbakning fra verdens store magthavere. Samtidig er det umuligt for et folk, der kæmper en frihedskamp, at forhandle med deres undertrykkere, fordi man ikke kan lave et kompromis med sine undertrykkere. Et kompromis med undertrykkelse vil selvsagt ikke give frihed, men stadig indeholde undertrykkende elementer.

Magtrelationen mellem Israel og Palæstina viser tydeligt, både hvem den undertrykkende part er, men også hvorfor det aldrig vil fører til en "fair deal", fordi benyttelsen af hård magt i sidste ende er det, der definerer grænserne inden for det kapitalistiske system.

For ét samlet socialistisk Palæstina

For at få fred i Palæstina må vi kigge ad andre veje, fordi præmissen for et fredeligt samfund i sidste ende er den samme i Israel-Palæstina, som den er i resten af den kapitalistiske verden. Præmissen er socialisme, fordi kun i et samfund hvor almindelige menneskers klasseinteresser er de dominerende, vil man have et samfund uden krig, undertrykkelse, grænser osv.

Den almindelige israeler og palæstinenser har ingen interesse i at slås mod hinanden, derimod har de begge interesse i at fjerne et system, hvor der er tvunget til at leve med den undertrykkelse selve klassesamfundet bringer med sig.

En revolution er løsningen, men revolutionen som skal befri det palæstinensiske folk og den israelske arbejderklasse, er naturligvis ikke begrænset til Israel-Palæstina området. Det arabiske forår, vi så i 2011, har været det tætteste, vi indtil videre har været på en løsning og gav i den periode et åndehul for palæstinenserne.

De nødvendige forandringer for et heroisk, men isoleret og lille undertrykt folk, ligger i en bredere bevægelse, som vi netop så i det arabiske forår. Nøglen til befrielse af Palæstina ligger hos masserne i de store arabiske byer såsom Cairo, Amman, Beirut og Alexandria.

Derfor er socialismen og dermed en socialistisk stat, den eneste løsning på konflikten, ikke blot i Israel-Palæstina men i hele Mellemøsten.

Her står ISU

Krisen
Ingen tror længere på, at den økonomiske verdenskrise snart er overstået. Det har sat en ny og langt mere alvorlig dagsorden både for magthaverne og for alle os andre.
Magthaverne – "de 1%" – slås indbyrdes. De kæmper for deres magt og privilegier.
Danske kapitalisters svar er at få danske arbejdere til at betale for krisen med lønnedgang og angreb på velfærd og solidaritet. Europæiske kapitalisters svar er at få europæiske arbejdere til at betale. Amerikanske ... osv.
Det virker bare ikke. Den enkelte virksomhed – eller den enkelte stat – får måske en kortvarig fordel. Men når alle skærer ned, bliver konkurrencen bare endnu hårdere.
Krisen er blevet en systemkrise – og dermed en politisk krise.

Modstand
Selv om deres "krise-medicin" ikke virker, så rammer den hårdt for os andre. Verden over angriber magthaverne uddannelse, løn- og arbejdsforhold, pensioner osv. – samtidig med at arbejdsløsheden vokser.
Det sker, uanset om der er borgerlige eller socialdemokratiske politikere på taburetterne.
Den samme krise, der nogle steder får folk til at dukke nakken, får andre steder millioner til at protestere, demonstrere eller strejke.

Socialister gør en forskel
Valget i 2011 lærte os, at forandringen ikke kommer fra en "rød" regering. Den har, ligesom de fleste faglige ledere, accepteret kapitalismens nedskærings-logik.
Håbet om forandring kommer fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over.
Socialister er aktive i bevægelserne, fordi flere skal være aktive, men også for at give dem retning.
Når nogen siger, at vi først og fremmest skal forhandle med magthaverne, siger vi, at vi skal starte med at opbygge modstanden fra neden.
Når nogen siger, at bevægelsen mest handler om enkeltspørgsmål, så siger vi, at modstanden mod krig, global opvarmning, racisme og undertrykkelse hænger sammen.
Flere organiserede socialister betyder, at vi kan gøre bevægelserne stærkere.

Socialisme eller barbari
Den økonomiske krise er en systemkrise. Den betyder bl.a., at ingen griber ind over for klimakrisen, der truer liv og velfærd for milliarder af mennesker.
Under krisen spredes racismens gift. Og krisen gør risikoen større for, at krigene i Irak, Afghanistan og Libyen blot er forvarsler om endnu flere – og større – krige.
Som det skete efter krisen i 30'erne.
Vi står ved en historisk korsvej: Vi kan lade kapitalismen fortsætte og opleve et barbarisk rædsels-scenarie for os selv og vore efterkommere.
Eller vi kan følge inspirationen fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over. Vi kan sige nej til at betale for krisen og begynde at bygge modstand fra neden.
Masseprotester betyder, at millioner vil begynde at diskutere, hvad alternativet er til deres fallerede system.
Internationale Socialister/ISU mener, at verden er rig nok til, at alle kan få nok, hvis arbejdere, studerende og pensionister overtog samfundet. Hvis vi demokratisk og kollektivt besluttede, hvad der skal produceres og hvordan, kunne vi skabe en verden for alles behov og ikke kun elitens.
Vi kalder det socialisme – og vi synes det er værd at slås for.

Vil du være med? Vi har brug for dig, og du har brug for os, hvis vi skal skabe en anden verden!

Min krop - mine regler

Den 9. Juni gik netværket "Min krop - mine regler" på gaden for at give den kristne og fundamentalistiske organisation 'Retten til liv', der havde arrangeret en march gennem København med deres reaktionære anti-abort budskab, modstand.

Mille Stockner fra "Min krop - mine regler" udtaler: "Hver gang retten til kvinders egen krop og ligestilling trues af reaktionære bevægelser, ser vi det som en pligt at gå på gaden med det modsatte budskab. Vi har haft fri abort i Danmark i 45 år, og den rettighed vil vi bevare.

Det betyder alt for kvinders ligestilling og for kvinders rettigheder, at de har retten til selv at kontrollere, hvad der skal ske med deres egen krop. Det er der ingen andre, der skal bestemme. Vi skal aldrig tilbage til tidligere tiders farlige og ulovlige aborter udført af kvaksalvere etc."

@Det er her det sker

Møderne er åbne for alle interesserede. Møde-emnerne kan ændre sig i løbet af avisens udgivelsesperiode. Se de seneste opdateringer på socialister.dk/moeder

København

Mødes kl. 19.00 i Christianshavns Beboerhus, Dronningensgade 34. Studiekreds bliver holdt på Amager. For tilmelding og mere info kontakt ISU på 20 34 35 13.4273.

28/6: Sommerfest

Socialistisk Arbejderavis: facebook.com/SocialistiskArbejderAvisInternationale Socialister/ISU: facebook.com/groups/intsoc/

Odense

Mødes hver tirsdag kl. 19.00 i Ungdomshuset, Nørregade 60. Kontakt Jens, 2426 8023, for mere info.

3. juli: Sommerfest og indsamling - ring for tid og sted.
7. aug: Opstart efter sommerferien
14. aug: Ny pjece: Socialisme for begyndere

IS/U Odense på Facebook: facebook.com/groups/703272553037371/

Århus

Internationale Socialister holder normalt møder hver anden tirsdag kl. 19.30 på Aarhus Universitet.
Møder i sommerferien holdes dog privat. Kontakt Lars Henrik på 61606876 for yderligere oplysninger.

Giv regeringens "Ghettoplan" modstand

Voldsomt og dramatisk lancerede Lars Løkke regeringens "Ghettoplan" i sin nytårstale.

Af Lene Junker

"Stenørkener uden for forbindelse til omverden" og "Sorte huller på landkortet" - en åbenlys udskamning af alle os, som bor i et almennyttigt boligområde, suppleret med lige dele racisme og diskrimination overfor mennesker fra ikke-vestlige lande.

Debat på falske præmisser

Siden er debatten fortsat, efterhånden som regeringens udspil er blevet behandlet i Folketinget - desværre på falske præmisser.
Forfatter og debattør, Hjarn von Zernichow Borberg siger i et interview til Politiken for nylig:
"Ghetto-debatten er helt ude af proportioner. Retorikken om ghettoer er blevet suppleret med retorikken om parallelsamfund, men den får det til at lyde, som om en stor gruppe mennesker har meldt sig ud og fravalgt Danmark. I stedet for at erkende, at der er tale om en mindre gruppe mennesker, der er blevet marginaliseret som bieffekt af en langsigtet bolig- og socialpolitik. Det går galt, når man zoomer ind på en lille gruppe mennesker, som om det var danmarkshistoriens største problem."

Massivt flertal bag planen

I løbet af maj måned har regeringen fået solidt flertal for de fleste elementer i sin plan. Den røde tråd i planen er tvang, diskrimination og økonomiske sanktioner. Ikke overraskende støtter DF planen. Det gør S og SF desværre også.
En stor del af planen skal betales med de penge, som lejerne har sparet sammen i Landsbyggefonden til brug for renovering og nybygninger. Alle partier, undtagen Enhedslisten og Alternativet, støtter tyveriet af 10 milliarder kr. fra lejerne.

Ghettopakkens indhold

Forslaget om, at kun 40 % af boligerne i et "ghettoområde" må være almennyttige boliger, er de også enige om - dog ikke Enhedslisten, Alternativet og Radikale. Det betyder, at de 60% enten skal sælges som ejerboliger eller rives ned.
Sprogprøverne i 0-klasse, tvungen institution for 1-årige med trusler om at miste børneydelse eller kontanthjælp, sanktioner mod skoler og skoleledere, som præsterer for lavt, er vedtaget af regeringen,DF og S.
De samme partier har også vedtaget, at der kun må være 30% børn fra et "ghettoområde" i en daginstitution, samt at at forældre kan straffes økonomisk, hvis deres børn ikke er i institution. Endeligt er det nu vedtaget, at kontanthjælpsmodtagere ikke må flytte ind i et "ghettoområde" - støttet af regeringen, DF, S og SF.

Bekæmp fattigdom - ikke de fattige

Når politikerne råber op om fremmede kulturer, ghettoer, parallelsamfund osv. giver de et falsk billede af de virkelige problemer. For ja, det er da klart, at der er voksende sociale problemer i dette land, som har været plaget af alt for mange år med nyliberalisme og nedskæringer. Men rigtige løsninger på sådanne problemer handler ikke om at hetze bestemte grupper og boligområder. Det handler derimod om omfordeling af ressourcerne og et helt andet syn på vores velfærd og samfund.

Støt den solidariske modstandskraft i boligområderne

Mange af de boligområder, som politikerne i dag kalder ghettoer, indeholder faktisk en kerne af solidarisk modstandskraft. Boligområder som Tingbjerg og Vollsmose er multietniske boligområder, hvor mennesker kender hinanden på kryds og tværs af etnisk baggrund, kultur og religion. I mange af områderne findes der stærke foreninger og ildsjæle, som er med til at gøre områderne trygge og til at udvikle stærke fællesskaber.

Nogle bud på virkelige løsninger baseret på erfaringer og forskning:
- Gør skoler og institutioner i udsatte boligområder til model-skoler med masser af ressourcer.
- Byg varieret og spændende i stedet for det grå og triste beton.
- Afskaf karakterræset i skolerne – giv plads til mennesker og mere forskellighed.
-Sørg for et rummeligt arbejdsmarked – alle skal have ret til et job, som de kan udvikle sig i.
- Afskaf fattigdomsydelserne – ingen kan udvikle sig eller trives i fattigdom.
- Skaf praktikpladser til alle, så unge kan gøre deres uddannelse færdig.
- Dyrk mangfoldighed og multikultur som modvægt til racisme.

Byg modstand fra neden

Mange eksperter med stor indsigt har advaret mod "ghettoplanen". Underskriftsindsamlingen FINGRENE VÆK FRA LEJERNES PENGE har samlet 20.000 underskrifter. BL - Danmark Almene Boliger har protesteret og dokumenteret de fatale konsekvenser af for alle lejere. Der er stor frustration og vrede blandt foreninger og ildsjæle, som vi så det i Mjølnerparken, da regeringen præsenterede sin plan

Senest er initiativerne "Ghettogether" og "Almen Modstand" gået i luften. Begge arbejder de på at samle lejerne til aktiv modstand. Disse initiativer skal spredes bredere ud, men også samles i en stærkere modstand (læs Ghettogethers manifest på s. 2).

www.socialister.dk

Socialistisk Arbejderavis

RETURADRESSE: ISU, Dronningensgade 34, 1420 København K

POST
PP
DANMARK
B